

Pravil a ovinul matce kol šíje Faëthón paže,
při hlavě své i při hlavě Meropa, při šťastném sňatku
sester ji o důkaz prosil, jenž pravého otce by zjevil.

Nevím, zda spíše hněv, že ze lži viněna byla,
anebo synovy prosby ji pohnuly. Obě své paže
k nebesům vztáhla a řekla, jak hleděla k sluneční záři:
„Při tomto nebeském světle, jež v třpytných se paprscích
míhá,

které nás slyší a vidí, já tobě tu přísahám, synu,
že jsi byl tímto zde Sluncem, jež vidíš, jež ovládá zemi,
zplozen; mluvím-li lež, ať nesmím ho nikdy už spatřit,
jeho světlo ať svítí dnes naposled pro moje oči!
Nebudeš mnoho mít práce to otcovo obydlí poznat:
sousedí s naším krajem ten hrad, kde vychází denně.
Máš-li tu touhu, jen jdi a samého otce se zeptej!“

Faëthón rozradostněný hned po těchto matčiných
slovech
pospíchá vzhůru a v mysli se vidí už na širém nebi.
Krajem svých Aithiopů a žhavým územím Indů
prošel a čile jde tam, kde vychází sluneční otec.

KNIHA II

Faëthón

Sluneční palác tam do výše čněl, měl vysoké sloupy,
leskl se celý zlatem a bronzem, vždy ohnivě skvoucím.
Bělostná slonová kost mu štíty nahoře kryla,
veřeje dvojkřídle brány se třpytily stříbrným leskem,
nad jejich látku však vyniklo dílo, neb Tavitel Vulkán
vytepal na nich moře, jak obtéká krajiny zemské,
vytepal pozemský svět a nebesa, visící nad ním.
V moři je viděti blankytné bohy, tam Tritón je zvučný,
Próteus měnící tvářnost, též Aigaión, storuký obr,
jak se o hřbety velryb on opírá pažemi svými;
Dóris a Néreovny, z nichž jedny, jak plavou, bys viděl,
druhé, jak na skále sedí a suší si zelené vlasy,
jiné se na rybách vozí; tvář jejich není sic stejná,
ani však rozdílná příliš, má vzhled, jenž přísluší sestřám.
Na zemi vidět je muže a města a lesy a šelmy,
řeky s vílami jejich a ostatní venkovská božstva.
Nade vším klene se obraz, jež hvězdnatá obloha tvoří:
na pravých veřejích souhvězdí šest a na levých taktěž.

Jakmile Klymenin syn tam přišel po příkré stezce,
do hradu vstoupil, kde sídlo měl otec v pochybu braný,
ihned mladými kroky se rozběhl k otcově tváři,
opodál stanul, neb nesnel zblízka tu sálavou záři.
Hélios, sluneční bůh, v svém nachovém zahalen rouše,
seděl na skvoucím trůně, jenž jasnými smaragdy planul.
Stálo tam mladé Jaro a květy mu věnčily hlavu,
stálo tam nahé Léto a věnec z klasů je krásil,

Podzim tu stál a štávou byl potřísněn šlapaných hroznů, vedle pak ledová Zima — té šedé se ježily vlasy.

Uprostřed byl sám sluneční bůh. Když vševidným zrakem mladíka spatřil, jenž celý byl užaslý novostí věcí, „Proč jsi sem přišel?“ se ptal, „co přeješ si na tomto hradě, Faëthonte, můj synu, ježž nemohu zapřít já otec?“ Promluví hoch: „Ó Světlo, ty společně širému světu, Foibe, můj otče, ač smím-li tě nazývat takovým jménem, není-li klamná to rouška, jíž Klymené poklesek skrývá, záruku, otče, mi dej, ať všichni uvěří o mně, že jsem pravý tvůj syn a zbav těch pochyb mou mysl!“ Domluvil. Odložil otec své paprsky jiskřící třpytně okolo celé hlavy a kázal mu přistoupit bliže, objal ho něžně a pravil: „Je nehodno zapírat tebe, že jsi můj syn — tvůj původ ti Klymené pravdivě řekla. Abych pak zbavil tě pochyb, ať cokoliv požádáš za dar, budeš ho ode mne mít. A slibu mi svědkem buď močál, při němž má přísahat bůh — ten nezřely nikdy mé oči.“ Sotvaže skončil, syn o vůz ho žádá a o rychlé koně, aby mu půjčil je na den a svěřil mu řízení vozu. Mrzí již přísaha otce a třikráte, čtyřikrát vážně potřásl zářivou hlavou. „Tys učinil bezhlavým slib můj pošetilou svou prosbou. Ó kéž bych ho nemusel splnit. Přiznám se: jedině tohle bych rád ti odepřel, synu! To ti však rozmlouvat smím: je nebezpečí v tvém přání! Veliké věci si žádáš, ten dar je nad tvoje síly, Faëthonte — ten dar se nehodí chlapeckým létům; Osud tvůj smrtelný je, však nesmrtelné, co žádáš. Nevěda žádáš si více, než co by se podařit mohlo nebeským bohům. Z nich ze všech, ať cokoli o sobě myslí, na můj ohnivý vůz přec nikdo nemůže vstoupit, to mohu toliko já. Ni širého Olympu vládce,

který pravicí strašnou zná sesílat divoké blesky, nezvládne tohoto vozu. A nad Iova mocnější kdo je?

Zprvu jde do výše cesta, jen stěží se vyderou po ní koně po ránu čerství. Pak vrcholí uprostřed nebe, odkudž mně samému vyhlídka na moře, na země dolů nahání hrůzu, až strašlivou úzkostí srdce mi tluče. Na konci cesta je srázná, zde jistého řízení třeba, tam i samotná Téthys se bojí, ježž mořskými proudy zdola mě zachycuje, jen abych se nezřítíl v propast. Dále si považ, jak v kroužení stálém se otáčí nebe, souhvězdí strhuje s sebou a v rychlé je víření stáčí. Proti tomu já jedu a nával, jenž zdolává všecko, vítězně zdolám jen stěží, když naproti víru vpřed jedu.

Představ si, že máš ten vůz! Co dokážeš? Budeš ty moci kroužícím točnám jet vstříc a odolat prudkému

víru?

Ty si snad myslíš, že pojeděš kraji, kde háje jsou boží, města, v nichž bohové bydlí, a svatyně, plničké darů? Zatím však nástrahami jde cesta a útvary zvířat. I když nesjedeš z dráhy a blouděním nedáš se strhnout, budeš se přes rohy Býka tam brát, ježž naproti trčí, Střelec tě ohrozí lukem a Lev svou divokou tlamou, se Štírem tam se potkáš, jenž v oblouk svá klepeta stáčí, rovněž i s Rakem, jenž stáčí svá klepeta opačným směrem. Nebude snadno ti řídit mé oře, z nichž plameny planou, které v prsou svých mají. Ježž tlamou i chřípěmi chrlí; sotva pak snesou i mne, když vzplane v nich ohnivá

bujnost,

a když nezkrotnou šíjí mým otěžím vzpírat se začnou. Varuj se, synu, a pokud je čas, ty oprav své přání, abych se původcem nestal tak zhoubného pro tebe daru!

Ovšem ty žádáš mít bezpečnou záruku, abys moh' věřit,

že jsi můj syn: máš bezpečnou záruku v tom, že se bojím, vždyť můj otcovský strach je důkazem otcovství. Prosím, pohled mi v tvář! Ó kéž bys jen mohl mi do prsou vnořit pohled svých očí a otcovskou starost postřehnout v nitru! Popatři na všechno bohatství kolem, jež v světě je širém, z tolika darů tak cenných zde na nebi, na zemi, v moři požádej něco a nebude nic, co odmítl bych ti.

Nechtěj jen to, co vskutku je trestem a nikoliv poctou! Takto však, Faëthonte, ty o trest mě prosíš, ne o dar!

Něžnými pažemi svými proč bláhově svíráš mou šíji? Neváhej, bude ti dáno, jak slíbil jsem při vlnách styžských, cokoli budeš si přát, ty vyslov jen moudřejší přání!“ Skončil svou výstrahu otec, však syn ani slyšeti nechce, na své žádosti trvá a touhou po voze plane.

Tak tedy, pokud to šlo, jej otec váhavě vedl k povozu vysokému, jenž Vulkánovým byl darem. Zlatá náprava byla, voj ze zlata, loukotě zlaté, kolových paprsků řady se stříbrem nádherně leskly, na jhu se topasy skvěly a drahých kamenů řada v zrcadlícím se slunci jak oheň planula jasný. Zatímco Faëthón smělý se divil a prohlížel dílo, ejhle, Jitřenka bdělá, kde červánky východu září, nachovou otevře bránu a komnatu plničkou růží. Hvězdy se rozprchnou hned a za jejich zástupy kráčí Lucifer zadní jak stráž — jde poslední z nebeské hlídky. Jakmile uviděl Sol, že míří k zemi, že růžky hasnoucí Luny se tratí, svět červánků nachem že rdí se, rychlým Hodinám kázal již zapřahat do vozu koně.

Bohyně provedou čiperně rozkaz a z vysokých stájí vyvádějí ven koně, z tlam chrlící plameny ohňů, krmené ambrosií, a zvonivé uzdy jim připnou. Otec kouzelnou masťou hned potřel synovi tváře, aby snášeti mohly zár ohně, jenž dravostí sálal,

paprsky na hlavu vložil a vyrážel z úzkostné hrudi povzdechy, předzvěst žalu, a takto promlouval k němu:

„Můžeš-li, poslechni aspoň, co nyní tvůj otec ti radí! Nepobízej mé koně, radš pevněji užívej uzdy!

Sami od sebe pádí, a chtí-li, pak těžko je zdržíš.

Přes pět světových pásem však přímou dráhu si nevol!

V širokém oblouku šikmo je cesta ražena správná, jde mezi obratníky, svým koncem se dotkne jich hranic, vyhne se severnímu a taktéž i jižnímu pólu:

tudy se dej! Však uvidíš stopy už po kolech vozu.

Aby pak zemím i nebi se dostalo stejného tepla, nejezdí příliš vzhůru ni dolů nesjížděj s vozem!

Jestliže vystoupíš výše, pak zapálíš obydlí bohů, příliš-li nízko, pak zemi. Jeď uprostřed, toť bezpečná jízda.

Ani se neuhýbej dál napravo, Had kde je svinut, ani nalevo příliš, bys nevrátil na jižní Oltář.

Mezi obojím jeď! To ostatní ponechám štěstí, lépe než o sebe ty ať ono se o tebe stará!

Ale co mluvím, již západních břehů, kde okraj je světa, vlahá dotkla se noc. Teď dále již nesmíme váhat.

Volá nás čas; už zahnány temnoty, Jitřenka září.

Uchop se otěží rukou, neb raději, dáš-li si říci, použij otcových rad spíš nežli otcova vozu.

Ještě pokud jen můžeš a stojíš na pevném místě, dokud na voze nejsi, ježž nevěda k neštěstí žádáš, dovol mi roznášet světlo, v něž bezpečen mohl bys zříti.“

Faëthón na lehký vůz se vyšvihne mladistvým tělem, stojí radostně na něm a do rukou otěže bere, odtud pak děkuje otcovi, jenž přijímá nerad ty díky.

S křídly na plecích čtyřspřeží zatím čtyř slunečních koní, Ohnivec, Blýskavec, Jasoň a Plameňáč ohnivým ržáním naplní dokola vzduch a kopyty do závor bijí.

Závory odstrčí Téthys, však neznalá osudů vnuka,

a hned v nebeský prostor se koním otevře cesta. Koně se do cvalu dali a rozběhnuvše se vzduchem, mlhami cestu si razí a nesení rychlými křídly předhoní východní vítr, jenž uháněl s nimi týmž směrem. Lehké bylo však břímě, i nemohli sluneční koně ani je poznat, též nemělo jho svou obvyklou tíhu. Jako as zahnutý koráb se kymáčí bez řádné váhy, přílišnou lehkostí vratký, a hladinou mořskou se žene, taktéž skáče i vůz, když nemá svůj obvyklý náklad, do výše sebou hází, tak jako by prázdný byl zcela. Jakmile čtyřspřeží Slunce to pocítí, úprkem pádí, opustí vyjetou cestu a jinou než obvykle běží.

Chlapec se bojí a neví, kam svěšené opratě strhnout, nezná tu cestu, a kdyby ji znal, přec koně by nezvládl'.

Tehdy souhvězdí Vozu se ponejprv rozhrálo sluncem, do moře zakázaného se nadarmo toužilo vnořit. Had, jenž nejbliže leží až u samé severní točny, mrazem dřív úplně ztuhlý, že v nikom nebudil hrůzu, rozmrzl nyní a teplem se k novému probudil vzteku. Boótés, vozataj Vozu, prý také hned poděšen prchal, ačkoliv pomalý byl, a vůz mu v útěku bránil.

A když nešťastný hoch z těch výšin nadzemských shlédl k zemím, jež přehluboko se pod ním rozprostíraly, zbledne Faéthón děsem a koleny hrůza mu třásla, v očích se zatmělo mu, neb oslněn září byl světla; teď již litoval trpce, že na vůz otcův kdy sáhl.

Mrzí ho už, že původ svůj zná, že zvítězil prosbou, chtěl by už Meropa synem se nazývat, zatím však letí tak jako loď, již prudký štve severák: po marném boji správce své otěže pustil, loď bohům a modlitbám nechal. Co má teď dělat? Již zanechal za sebou velký kus nebe, větší však před sebou má. A zatímco v myslí je měří, brzy vpřed k západu hledí, kam osud mu dorazit nedá,

brzy se ohlíží zpět tam k východu, od něhož vyjel. Rozpaky trne co počít, a třebaže nepouští uzdu, v běhu je nemůže zdržet, vždyť nezná ni jména těch koní. Bázní se chvěje, když na hvězdné obloze nestvůry divné spatří a s úžasem pozná v nich těla obrovských zvířat.

Na jednom místě Štír svá klepeta ve dvojí oblouk stáčí a ocasem svým i chapadly zakřivenými na tu i na onu stranu dvou znamení zabírá prostor. Toho když uviděl hoch, jak černým jedem se potí, zahýbá žahadla hrot a ránu mu zasadit hrozí, pozbyl myslí a v ledovém zděšení otěže pustil. Řemeny puštěné volně jak dopadly na hřbety koní, ti hned vybočí z dráhy, a že je už nezdržel nikdo, neznámou končinou pádí. Kam ohnivá prudkost je hnala, tam se bez cíle ženou a ve výši vrážejí do hvězd pod nebem upevněných a po scestí smýkají vozem; brzy do strmé výše a brzy se po svahu řítí, sráznými cestami dolů, kde prostor se blíží už k zemi. S podivem spatřuje Luna, že bratrovo spřežení běží níže než měsíční vůz, a z ožehlych mraků se kouří, puká a praská půda a vysychá odnětím vláhy.

Plameny zachvátí zem, zvláště její nejvyšší místa, tráva ztrácí svou zeleň a stromy i s listím se pálí, vyschlá obilní žeň je potravou vlastní své zhoubě. Ale to žaluji málo, i města veliká hynou s hradbami, obrací v popel ten požár národy celé se všemi státy a kmeny, ba hoří již hory a lesy. Hoří Athós a kilický Tauros a Tmólos a Oité, Ídé, bohatá prameny dřív, leč tentokrát vyschlá, Helikón, bydlíště Múz a thrácké pohoří Haimos do výše nesmírné plane, i Etna dvojitým ohněm, dvojruchý Parnásos hoří, též Erýx a Kynthos i Óthrys, Rhodopé, konečně prostá svých sněhů, hoří i Mimás,

Dindyma, Mykalé, Kithairón též, jenž k slavnostem
stvořen;
nechrání obvyklé mrazy ni Skythii: hoří i Kavkaz,
pohoří Ossa a Pindos a Olympos, vyšší než oba,
oblačné Apeniny a do nebe strmící Alpy.

Tehdy Faëthón spatří, že svět se rozhořel kolem
ze všech stran; však takovou výheň on nemůže snésti:
jakoby z hluboké pece on vzduch ten rozežhavený
nabírá ústy a cítí, že vůz mu začíná žhavět.
Nemůže snášet už popel ni jiskry, jež létají vzhůru,
také ne sálavý kouř, jenž odevšad na něj se valí;
neví, kam mířit, kde je, vždyť černým mrakem je zakryt,
a již letící koně jím vláčejí, kam se jim zlíbí.

Tehdy prý Aithiopům krev sběhla se na povrch těla,
takže od oněch časů pleť jejich černou má barvu,
tehdy se pouští i Libye stala, když o vláhu přišla,
tenkrát vodní víly si spustily vlasy a lkaly
pro zřídla, jezera svá. Vod Dirčinyých hledají Théby,
Argos Amýmóniných a Korint Peirénských proudů.
Nešetří žár ani řek, jež široká řečiště měly.
V nitru samého Donu se proudy vaří a planou,
Péneios élidský vše a v Mýsii Kaikos mocný,
arkadský Erymanthos a Isménos thébský vrou varem,
Lykormás aitólský též a trójský Skamandros také,
vše i Maiandros fryžský, jenž klikatým tokem se valí,
thrácký vaří se Melás a Eurótás lakónský rovněž;
Eufatés babylónský a syrský Orontés vzplanul,
Thermódón rychlý a Gangés, též kolchidská Fásis a Dunaj,
mohutný Alfeios vzplál a břehy Spercheia hoří,
zlato, jež Tagos v svém řečišti skrývá, se požárem taví,
uprostřed Kaýstra proudů teď vaří se labuti zpěvné,
které oživovaly svým zpěvem lýdijské břehy.
Do krajin nejvzdálenějších Nil utekl podčšen hrůzou,

aby své prameny skryl, jež dosud jsou skryty, a ústí
písečné prázdnotou zeje — teď sedmero údolí bez vod.
Ismarský Hebros a Strýmón týmž osudem vyschly až
do dna,
taktéž západní řeky jak Rýn, tak Rhodanus s Pádem,
ba i sám Tiber, jenž od bohů slíbeno panství měl světa.

Veškerá pevnina puká a trhliny pouštějí světlo
v samé podsvětí až, kde krále i s královnou děsí.
Moře se újí a tratí, je plání suchého písku,
vodstvem co nedávno bylo, a hory, jež hladina v hloubi
skrývala, vystupují a kykladské ostrůvky množí.
Do hlubin prchají ryby a delfíni křivého těla
již se neodvažují, jak zvyklí jsou, do vzduchu skákat.
Na mořské hladině leží a s břichem nahoru plavou
zdechlých tuleňů spousty. Sám Néreus, Dóris a dcery
skryli se v jeskyních chladných, v něž horko je nesmírné
hnalo.

Třikrát se odvážil Neptun své paže a obličej mračný
vynořit z hladiny moře, však třikráte nesnesl žár ten.
Živná Země však přece, kol dokola sevřena mořem,
uprostřed mořských vod a odevšad stažených zřidel,
která se uchýlila až do stínu matčinyých útrob,
po šíji vyprahlá až, svůj zmučený obličej zdvihla,
rukou si clonila čelo a ohromným strachem se chvějíc,
otřásla vším a sedla se poněkud, takže se octla
poněkud níže než bývá, a pronesla posvátným hlasem:
„Chceš-li, ó nejvyšší z bohů, a jestli si zasloužím toho,
pročpak váhá tvůj blesk?! Když zhynout mám přesilou
ohně,
ohněm ať zahynu tvým, však s útěchou, ty žes mě zničil!
Vždyt už i k těmto slovům jen s námahou otvírám ústa“ —
vedro jí sevřelo hrdlo — „Hleď na vlasy spálené, pohleď,
co mám popelu v očích a co mi ho na tvářích leží!

To je tvá odměna pro mne, ty takovou poctu mi dáváš za moji plodnost a službu, že rány pluhu a rádla na svém těle já snáším a trpím každého roku, za to, že skýtám dobytku trávu a lidskému rodu k výživě ovoce chutné a kadidlo vonné vám bohům? Ale já zasloužím snad té záhuby: čím si však toho zasloužil bratr, čím vodstvo? Proč pozvolna opadávají moře, jichž nabyl on losem? Proč přiliš se vzdalují nebi?

Nemáš-li v lásce bratra a nelneš ni ke mně, pak aspoň nad svým nebem se smiluj! Jen pohled na obě točny, z obou se nyní už kouří! Když ty pak zahubí oheň, paláce vaše se zřítí! Ó běda, již strádá sám Atlás, sotva již na svých plecích on udrží hořící zemi!

Zhynou-li moře a země a nebes královský palác, upadnem v pradávňý chaos. Ó, vyrvi plamenům rychle, jestli co k záchraně zbývá, a zachraň a zachovej vesmír!“

Skoučila země svou proshbu, už nemohla nadále snášet žhavý ten vzduch a promlouvat více, i ukryla tváře do vlastních hlubin a jeskyn již v blízkosti království Stínů. Když si pak všemocný Otec vzal za svědky bohy i Foiba, který dal synovi vůz, zlým osudem všechno že zhyne, jestliže neskytne pomoc, hned vystoupí na vrchol hradu, odkud na širé země vždy pouští svá deštová mračna, odkud bouřivá hromy a blesky klikaté metá. Neměl však tenkrát mračna, jež mohl by na zemi spustit, ani lijáky neměl, jež z oblohy mohl by seslat; zahřimal proto, a rozmávav blesk blíž pravého ucha, hodil ho po vozataji a zbavil ho duše i vozu, a tak ukrutným ohněm svých blesků uhasil oheň.

Koně se vzápětí splaší, skok učiní v opačnou stranu, ze jha vytrhnou šíje a opustí strhanou otež, tamhle válí se uzda, zde voj, tam náprava vozu, tady zas paprsky kol, jež na kousky rozbita byla;

široko daleko roztroušeny jsou vozové trosky. Faëthón, kterému zlatově rudé už hořely vlasy, střemhlav do hloubky padá, pak v dlouhém oblouku letí vzduchem tak jako hvězda, jež za noci po jasném nebi letí, a může se zdát, že spadla, ač nespada vskutku.

Daleko od vlasti jej, kdes v západních končinách světa, Éridan přijal v své proudy a omyl mu čadící ústa. Hesperské vodní víly to tělo, trojklaným bleskem čadící, uloží v hrob a nápisem označí kámen:
*Zde je Faëthón pohřben, kdys vozataj otcova vozu;
nezvládl jej a zhynul, však při velkém, odvážném činu.*

Otec, jenž pro svou bolest a žal byl soucitu hoden, zakryl svou zchmuřenou tvář a můžem-li věřit, přý tenkrát

bez slunce přešel ten den; dost světla však přinášel požár, takže i v pohromě oné byl přece jen nějaký prospěch.

Matka Klymené však, když pronesla, co bylo nutné v takovém neštěstí pronést, tou žalostí zbavená smyslu, roztrhla na prsou šat a chodila po celém světě, zpočátku bezduché údy, pak kosti též hledala, které našla (avšak ty kosti břeh cizí skrýval!); tu ona vrhla se na náhrobek, a jméno, jež v mramoru četla, ztropila proudem slz a zahřála nahými ňadry.

Héliovny

Neméně nad mrtvým bratrem i dcery Hélia pláčí marnou obětí slz a bijí se rukama v prsa, náhrobek objímají, dnem nocí volají bratra, který již nemůže nikdy jich nářků žalostných slyšet. Čtyřikrát spojil své růžky a kruh svůj naplnil měsíc, ony však po svém zvyku, neb do zvyku nářek jim přešel, bedují dál. Tu Faëthúsa, z nich nejstarší sestra,

uzavřel života cesty a průdušky, dráhy to dechu.
Ani se nesnaží mluvit, a kdyby se snažila o to,
cesta řeči jí chybí; i hrdlo už objímal kámen,
ztvrdla jí ústa i tvář. I seděla — bez krve socha.
Nebyl však bílý ten kámen — ji hyzdila závistná mysl.

Iuppiter a Európe

Takto když za drzá slova a za mysl závistiplnou
Merkur potrestal dívku, hned opustí zemi, již dala
Athéna jméno, i rozmával křídla a vznesl se k nebi.

Otec ho zavolá stranou a zatajiv, že je v tom láska,
poslání toto mu dá: „Můj synu a poslíčku věrný
rozkazů mých, všech průtahů zanech a obvyklým letem
zalet mi do těch krajů, jež pod souhvězdím tvé matky
nalevo leží — lid tamní je nazývá sídónskou zemí.
Až tam budeš, pak královské stádo, jež poblíže vidíš
pásti se na horské travě, hled' zahnat mi ku břehům moře!“
Po těchto Iovových slovech hned býčkové od horských
svahů

k pobřeží poslušně míří, kde Európe Agénorova
v průvodu panenských družek si hrávala, královská dcera.

Dobře se nehodí k sobě a na trůně nesedí jednom
vznešenost s láskou. On, ten otec a vládce všech bohů,
který trojklané blesky jak zbraň svou v pravici svíral,
světem svým kývnutím třásl, již odložil mocné své žezlo,
změní se v krásného býka a vmísí se do stáda kravek,
bučí a po měkké travě se prochází vznešeným krokem.
Barvu má padlého sněhu, jež dosud nepošlapala
těžká šlépěje nohy a jižní nestrávil vítr.

Na krku zjevný jsou svaly a lalok až po plece splývá,
rohy má malé, jak lidskou rukou by stvořeny byly,
za to však leskly se víc, než nejčistší drahokam skví se.

Nic na něm hrozného není, ni v očích se netají hrozba:
v tváři jas míru mu ležel. A dcera Agénorova
diví se, že je tak krásný a nevěstí boje ni půtky.

Zprvu však přece se bála, ač mírný byl, dotknout se jeho.
Brzy jde blíže a k bělostné tlamě mu květinu podá.
Těší to jeho touhu, a doufaje v budoucí rozkoš,
ruce jí líbá a na chvíli ještě svůj odkládá útok,
hned si s ní laškovně hraje a skotačí v zelené travě,
hned zase bělostným tělem se pokládá v žlutavý písek.
Zvolna když zbavil ji strachu, hned brud' svou nabízí
panně,

aby ji poplácala, hned nastrkuje zas rohy
k ovití novými věnci, ač konečně troufá si dcera
královská sednout mu na hřbet, nic netušíc, na koho sedá.
Vtom se pozvolna bůh již vzdaluje pevného břehu,
nohama nepravých tvarů se ve vlnách zprvu jen brouzdá,
potom však zachází dále a doprostřed hladiny moře
odnáší kořist. Ta děsem se ohlíží k pevnině zpátky,
od níž je unášena, svou pravici za roh jej drží,
levici na hřbet mu tiskne a šaty jí ve větru vlají.